

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلظه پنجشنبه بازارى صاعه خيلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἑτησία γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἑτησία φρ. 40
> ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἑτησία γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18

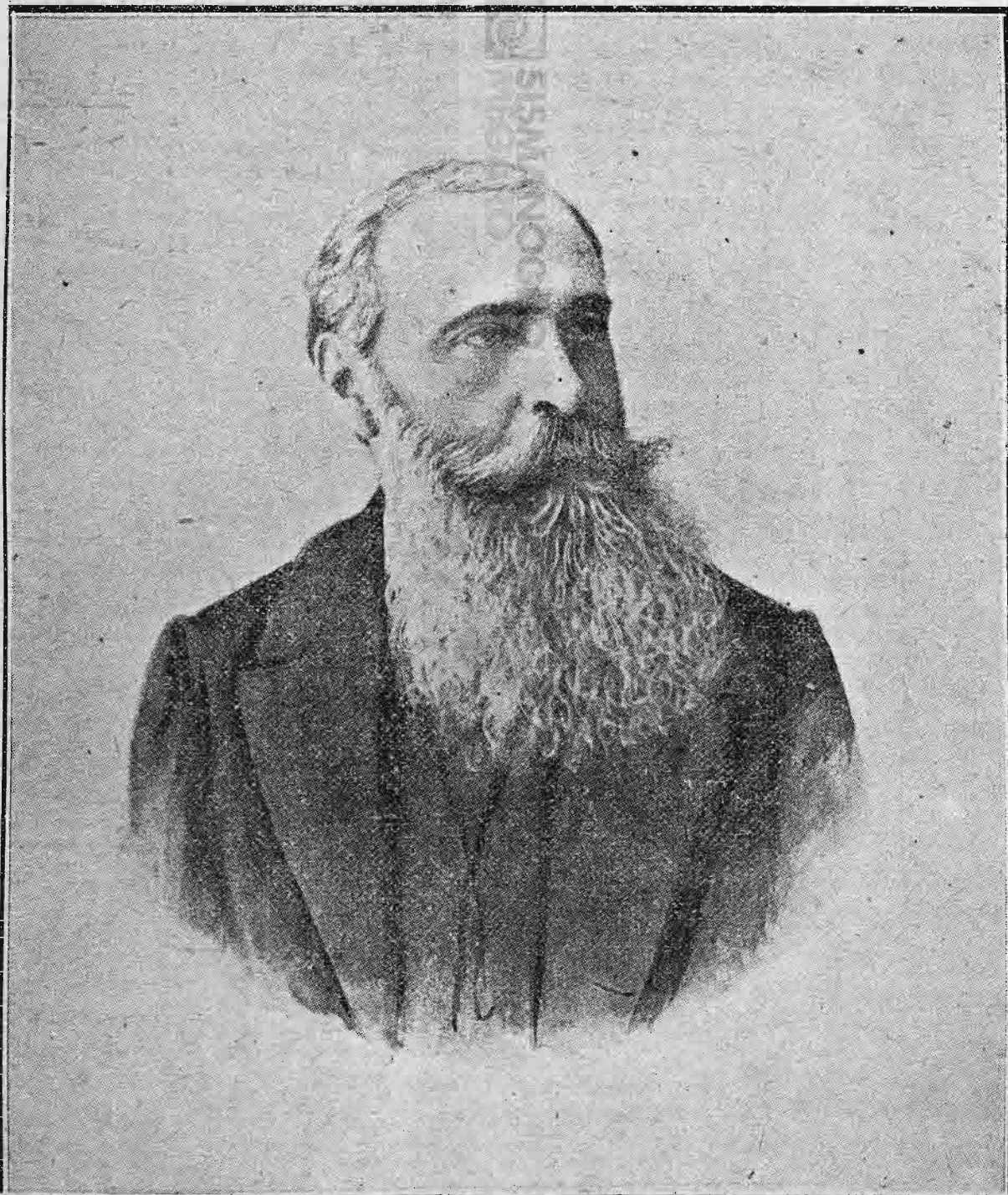
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Στέφανος Σκουλούδης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΙΧΙΑ

Εἰς τὸν Λουκᾶν εὐρίσκομεν τὴν ὥρασαν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου. Εἰς αὐτὴν βλέπει τις οὐχὶ μόνον τὴν ἀντίθεσιν τῶν δύο καταστάσεων, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν μέλλουσαν τύχην πάντων, ὅσαι μετὰ περιφρονήσεως φέρονται πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ συντετριμμένους. Ἐκ τῆς ἑλγῆς διηγήσεως τῆς παραβολῆς ταύτης εἰκονικωτάτη βεβαίως εἶναι ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ πτωχὸς Λάζαρος προσεπάθει νὰ χορτασθῇ ἀπὸ τὰ ψιχία, τὰ πίπτοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Τοιοῦτος ἦτο ὁ βαθμὸς τῆς πενίας τοῦ ἀτόμου ἐκείνου. Ἄλλ' ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν μᾶς δηλώνει μόνον αὐτό. Μᾶς υποδεικνύει, ὅτι ἐκ τῶν ψιχίων, πραγμάτων ὅπως περιττῶν πλέον δι' ἓνα χορτασμένον, δύναται ὁ νῆσις καὶ ὁ πεινῶν νὰ χορτάσῃ.

Αὐτὸ εἶναι μία ἀλήθεια, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν συνιστῶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου. Πᾶς τις κατὰ τὸν βίον του συνήθισε νὰ συνδέῃ καὶ νὰ συγχέῃ τὸ ἀπαραίτητον πρὸς τὸ περιττόν, τὸ ἀναγκαῖον πρὸς τὸ ἐπουσιώδες. Πολλάκις δὲ δίδει πολλὴν σημασίαν καὶ διαθέτει πλείονα συμπάθειαν πρὸς τὸ περιττόν καὶ ἐπουσιώδες, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν κρατεῖται ν' ἀπομακρυνθῇ. Δι' αὐτὸ βλέπομεν οὐχὶ σπανίως πρόσωπα ματαιοφρόνως πρὸς τὰ ἐπουσιώδη σχολάζοντα. Καὶ ὅμως, τὰ ἐπουσιώδη ταῦτα, τὰ ψιχία αὐτά, τὰ ἐκπίπτοντα ἐκ τῆς ἀφθόνου καὶ πλουσίας τραπέζης, ἀποτελοῦν οὐδὲν ἤττον οὐδὲν ἑλαττον εἰμὴ αὐτὴν τῆ ἐτυχίαν, τὴν ζωὴν, τὴν διατήρησιν ἄλλων.

Ἄς μὴ λησμονώμεν τοῦτο. Ἡ θρησκεία ἡμῶν, ἡ ἀναγαγοῦσα τὴν φιλαλληλίαν εἰς θεμελιώδη ἀρχήν, ἀποδέχεται, ὅπως μόνον τὰ περιττὰ ταῦτα καὶ ἐπουσιώδη διαθέτωμεν διὰ τοὺς δυστυχουοντας ἀδελφούς.

Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐλάχιστον. Ἐξαρτᾶται ἡ ποσότης του ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς ἰδέας τοῦ ἀναγκαίου καὶ τοῦ ἀπαραίτητου. Ἄρκει νὰ περιορίσωμεν τὰς ἀνάγκας μας καὶ τότε θὰ καταστῶμεν διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἡμεῖς μὲν εὐδαιμονέστεροι, θὰ εὐρεθῶμεν δὲ εἰς τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρωμεν τὴν συναντίληψιν μας εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐνδεεῖς, τοὺς ἀληθῶς ἀξίους τῆς συμπαθείας μας. Καὶ τότε ἡ εὐτυχία μας θὰ ἐπισχυθῇ καλλίτερον, ἀφοῦ θὰ εἶναι εὐτυχία διπλή.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Ἐν ὅπῃ τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι βεβαίως καὶ τὸ τῆς ἐκμάθησεως ξένων γλωσσῶν.

Πολλάκις ἀκούομεν παράτονα κατὰ τῶν ἐθνικῶν μας σχολῶν τῆς μέσης παιδεύσεως, ὅτι δὲν παρασκευάζουσι τοὺς μαθητὰς των πολυγλώσσους καὶ συνεπῶς δὲν τοὺς καθιστῶσιν ἱκανοὺς, ὅπως καταλάβωσι θέσεις ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἐπικερδαῖς ἐν τῷ χρηματιστικῷ καὶ ἔμπορικῷ κόσμῳ. Ὑπὸ τοιαύτην ἀληθῶς κατηγορίαν στένουσιν ὄντως τὰ ἡμέτερα σχολεῖα καὶ πρὸς πλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως των ἐμελετήθησαν προγράμματα, μεταβλήθησαν ὡραὶ, συνεζητήθησαν συστήματα. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἐλύθη, μεταβιβαζόμενον ἀπὸ γενιᾶς εἰς γενεάν ἄλυτον καὶ αἰνιγματώδες.

Βεβαίως δὲν ἐπαγγελόμεθα, ὅτι ἡ στήλη αὕτη θὰ κόμῃ ὅτι τόσοι καὶ τόσοι δὲν κατώρθωσαν ἐν τούτοις δὲν ὀποκρύπτομεν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἣν ἔχομεν, ὅτι δυνατόν μία νέα ἀπείρα τοῦ ζητήματος νὰ συντελέσῃ πρὸς διευκρίνισίν του.

Ἐν πρώτοις τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἀπλοῦν. Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ πρῶτον ἂν εἶναι ἀπαραίτητος ἀναγκαῖα ἡ γλωσσομάθεια, δεύτερον πότε τις δύναται νὰ εἰπῇ, ὅτι γνωρίζει μίαν ξένην γλῶσσαν, καὶ, τρίτον, μὲ ποῖον τρόπον θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν βαθμὸν αὐτὸν τῆς ἐκμάθησεως.

Ὑπάρχουν πολλοί, πλείστοι, οἱ ὁποῖοι φρονοῦσιν, ὅτι εἰς τὴν πολυγλωσσίαν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει πολλὰ καὶ δι' αὐτῆς βελτιώνει τὴν οικονομικὴν καὶ κοινωνικὴν θέσιν του. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς ἀπόψεώς των φέρουσιν ὡριμῆνα παραδείγματα νέων πολυγλώσσων, ἀνεληθόντων ταχύτατα τὰς κοινωνικὰς βαθμίδας.

Ἄλλ' ἂν ἐπιτραπῇ εἰς τὸν γράφοντα νὰ ἀμφισβητῇ τὴν γενικότητα τοῦ ἀξιώματος τούτου. Ἡ πολυγλωσσία εἶναι μόνον πολυγλωσσία, μ' ἄλλους λόγους δὲν εἶναι δυνατὴ καὶ ἱκανὴ πνευματικὴν τιμὴν ἱκανότητα νὰ ἀντικαταστήσῃ, οὐδὲ τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος νὰ ἀναπληρώσῃ. Τὸ γεγονός δὲ τῆς προαγωγῆς τῶν γλωσσομαθῶν νέων δὲν διαπιστώνει, ὅτι ἡ γλωσσομάθεια εἶναι ὁ μόνος αὐτῶν ἀνυψωτῆς, οὐδ' ὅτι εἰς αὐτὴν ὀφείλονται ἡ προαγωγή των καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἄλλα τῶν νέων τούτων προσόντα, προσόντα πνεύματος καὶ χαρακτῆρος, τὰ ὁποῖα τυχόν εἶχον. Καὶ τοῦτο βέβαιον μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ φρονώμεν, ἀπὸ βλέποντες εἰς πλείστους γλωσσομάθους αἰῶνες μένουσι στάσιμον ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῳ, εἴτε κατέχοντες ἀπλουσιώδεις θέσεις μεταφρασιῶν, εἴτε διατελοῦντες διερμηνεῖς ξενοδοχείων.

Πῶς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν προήγαγεν ἡ γλωσσομάθειά των; Πῶς αὕτη δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς φέρῃ εἰς ἀνωτάτας κοινωνικὰς καὶ οικονομικὰς βαθμίδας;

Βεβαίως ἡ γλωσσομάθεια δὲν εἶναι τὸ μόνον στοιχεῖον τῆς ἀτομικῆς προσόδου, ἀφοῦ καὶ στικτικῆς ἢ τῆς σχετικῆς διαπιστότης, ὅτι ἐκ τῶν εὐδοκίμησάντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις οἱ περισσότεροι ὄχι μόνον δὲν ἦσαν γλωσσομαθέστατοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μητρικὴν των δὲν ἐγνώριζον ὡς οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλολογίας. Βεβαίως μὲ τοῦτο δὲν θέλομεν νὰ μειώσωμεν τὸν ἕληλον πρὸς ἐμάθησιν ξένων γλωσσῶν, αἰῶνες εἶναι ἐν πολλοῖς χρησιμώτατοι, ἀλλὰ προσεπαθήσαμεν ν' ἀπεδείξωμεν, ὅτι ἡ γλωσσομάθεια εἶναι ὅπως δευτεροῦν στοιχεῖον ἐπιτυχίας κοινωνικῆς καὶ ἔμπορικῆς, καὶ πολλάκις τελείως ἄχρηστον ἢ καὶ ἐπιβλαβές, ὅταν δὲν συμβαδίζῃ πρὸς ἄλλα ἀπαραίτητα στοιχεῖα πνευματικὰ καὶ ἠθικά.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἐξετάσωμεν ἤδη πότε τις δύναται νὰ εἰπῇ, ὅτι εἰξεύρει ξένην τινὰ γλῶσσαν.

Πολλάκις ἀκούομεν νὰ μᾶς λέγουν, προκειμένου περὶ νέων ἢ γυναικῶν, ὅτι ξεύρει δύο, τρεῖς καὶ τέσσαρας γλώσσας. Αὐτὸ τὸ «ξεύρει» εἶναι πολὺ ἐλαστικόν καὶ ἐπιδέχεται, πολλαπλᾶς ἐρμησιᾶς, ἀναλόγως τῆς ἀντιλήψεως ἐκάστου.

Ἄν αἴφνης σημαίνῃ ὅτι ἔχει πρὸς ἑρὸν τὸ ποσὸν τῶν δικαιοῶν λέξεων, τὰς ὁποίας καὶ μόνον χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὰ σαλόνια, ἢ κατέχει τὴν ἱκανότητα νὰ μεταφέρῃ τὰς τυπικὰς φράσεις εἰς ἄλλο γλωσσικόν, ἢ μᾶς κοινῆς ἔμπορικῆς ἐπιστολῆς, δύναται νὰ φανῇ ἄπορον πῶς ὁ εἷς ἢ ἡ εἷς εἶποι ἀντὶ δύο ἢ τριῶν γλωσσῶν δὲν γνωρίζουν τοῦλάχιστον μίαν δωδεκάδιν.

Ὡ! ἐξάπαντος αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἐκμάθησις ξένης γλώσσης. Εἶναι κατὰ βαθύτερον καὶ ριζικότερον τούτου ἂν τὴν γλῶσσαν μαθάνωμεν διὰ τὸ βιοποριστικόν μᾶς ἐπάγγελμα ἢ διὰ τὰς πνευματικὰς ἡμῶν ἀνάγκας, ἀναλόγως ὀφείλομεν νὰ τὴν γνωρίζωμεν, εἴ ὡς, ὥστε νὰ δυνάμεθα ὄχι μόνον ἀπαιστωθῆναι καὶ εὐχερῶς νὰ ἐκφραζώμεθα καὶ νὰ ἐννοώμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνειθίσωμεν νὰ σκεπώμεθα κατὰ τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, τὸ ὅποιον ἐπιτελεῖ ἄνωτερον ὄριον τῆς γνώσεως τῆς γλώσσης. Ἐξ ἄλλου μαθάνει τις μίαν ξένην γλῶσσαν καὶ διὰ τὴν δύναται νὰ ἐρχεσθαι εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς τὰ πνευματικὰ προϊόντα τῆς γλώσσης ἐκείνης καὶ νὰ δύναιται νὰ ἀπολαμβῆναι καὶ τὰς καλλωνὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι καταστρέφονται διὰ τῆς μεταφράσεως.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν βίθμον αὐτῶν τῆς ἐκμάθησεως, ποῖον ὁρόμον καὶ ποῖον σύστημα ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ; Αὐτὸ θ' ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Κ. Μ.

ΓΙΑΤΙ :

Γιατί, όταν πονῆς, καρδιά,
τὰ βλέπεις ὅλα μαύρα
κι' ἂν εἶν' ἀηδόνια σὰ κλαδιά,
τρολλή κι' ἂν παίξῃ ἡ αὔρα ;

Τοῦ κόσμου ὁμορφίες πολλές
τριγύρω σκορπισμένες
γιατί, καρδιά μου, όταν κλαῖς
σοῦ φαίνονται σβυσμένες ;

Καὶ όταν χαίρῃσαι ἐοῦ,
γιατί τριγύρω πύλι
τότε, καρδούλα μου χροῦθῃ,
βροίσκες προίσινα κάλλη ;

Καὶ θαρρεῖς τότε πῶς γελᾷ
μαζί σου ὀλη ἡ φύσις
κι' ἂν εἶ ἀκόμη τὰ καλά
τοῦ κόσμου ἔχουν οβίσι ;

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ

Ὑπάρχουν τινές, οἱ ὁποῖοι δίδουν, ἀλλὰ μὲ τῶρον ἀνάλογον πρὸς ἀριστην.

✧ Ἡ σιγὴ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου εἶναι χειρότερα τῆς λαλιᾶς του.

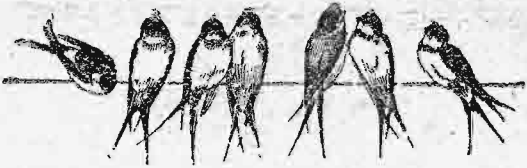
✧ Εὐρίσκομεν, ὅτι εἶναι εὐφρεῖς καὶ δίκαιοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς κρῖνουν εὐμενῶς.

✧ Κατὰ τὴν κρίσιν μας, πολλοὶ μᾶς ἦσαν ἀχρηστοί, ἡμεῖς ὅμως εἰς οὐδένα οὐδέποτε.

✧ Θέλτε νὰ γνωρίσετε τὸν ἀληθινὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου ; ταξιδεύσατε ὀλίγον μετ' αὐτοῦ.

✧ Ἡ νεότης δὲν ἔχει τόσην πείραν, ὥστε νὰ δύναται νὰ παρηγορῇ.

✧ Ἡ φιλία εἶναι τὸ μόνον πάθος, τὸ ὁποῖον ἡ ἡλικία δὲν μειώνει.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΑ ΜΙΚΡΟΠΟΥΛΙΑ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΟΥ

“Ημην μικρό παιδί, όταν έπιαια μικροπούλια στο μεγάλο νησί. Είχα εκλέξη μία όμορφα κατοφρένια στο δάσος.

Τό μέρος τούτο τού βουνού έχει ύψηλά στην κορυφή πυκνά τά πευκά του, άλλα προς τό κάτω είναι ή χάρις του γυμνή, σκεπασμένη μόνον με χαμόκλαδα. Καί στην άπέναντι πλευρά, άριστοιξ όλίγον, άρχίζει νά ύψώνεται τό μεγαλύτερο βουνό, με τό μοναστήρι τού ‘Αγίου Γεωργίου τού Κουδουά

Τί όμορφο είναι ό όρίζων, όλάνοικτος, που χύεται εις τόν κατήφορο και εις την θάλασσα άπ' έδω και άπ' εκεί! Χαμηλή και εύμερφος χερσόνησος ή Γλώσσα, με μερικά άμπέλια και χωράφια εις την πλατή ριπίταια στην θάλασσα. Είνε μοναδική ή θέσις. Όλοις έτυχε νά κνηγήση μικροπούλια, και νά μάθη πού και πώς στήνουν τής Ιξόβεργες, θά έμολογήση πώς τό μέρος τούτο έκπληροί όλοις τούς όρους τής στρατηγικής.

‘Εστήσαμε Ιξόβεργες πρωί πρωί. ‘Επροτιμώμεν τά χαμόδενδρα και τούς ύψηλοτέρους κλώνους των. ‘Εστήνομεν όμως και εις τά πυκνά χαμόκλαδα διά τά πουλιά, πού άρέσκονται στα χαμηλά. ‘Ολόγυρα και σκορπιστά είχαμε κλουβιά με σπίνους, καρδερίνες, σκαθιά, φλώρια.

‘Η γλυκυτάτη αύρα τού βουνού μόλις έπνεε και τό άρωμα, πού έχουν τά πευκά, εί βάτοι και τά μυρωμένα τά φλυσκύλια, μά έμεθούσαν. ‘Ολόγυρά μας άφνε παντοτεινό ζύζινισμα ό τζίζικας, και χίλιες πεταλούδες έπετούσαν γύρω εκεί, όπου ή μέλισσα, πλέον τεχνίτρα, έρροφούσε μέλι. Μυστική άνομοια τής Φύσεως, πού έκφράζει παρόξενους τόνους μυστικούς. Είθε σεις, τά ψιθυρίσματα των φύλλων, ή φωνές των πουλιών, εί βόμβοι των έντόμων, τό ζύζινισμα, και σύ, ή άόριστος εύωδία τού δάσους, πού πρώτοι έκτίσατε βωμόν λατρείας μέσα στην ψυχή μου!

“Έξαφνα ένα κοπάδι περνά.

— Τσίου· τσίου! τσίου· τσίου!

Εις προσοχή! Τά πουλιά των κλοιβών προσκαλούν τούς συντρόφους των. Τό κοπάδι ανακόπτει τόν όρμητικόν του δρόμον. Διαγράφει στέν άέρα ένα γύρο μικρό και άποτόμως πίπτει στα χαμόδενδρα. “Ω, τής χαράς μας τότε! ‘Η καρδιά κτυπά, τά μάτια μας παρακολουθούν με άκρίβεια κάθε κλώνο, κάθε πουλί και κάθε Ιξόβεργα. Παρακολουθούν πόσα έκάθησαν στή; Ιξόβεργες και πόσα έπίαθησαν.

“Όταν τό κοπάδι έγενε, άφήκε πολλούς συντρόφους του πιασμένους νά ανοίγουν τά πτερά και νά κτυπούν ματαιώς τόν άέρα. ‘Επιάσθησαν.

Εις τό μοναστήρι τού ‘Αγίου Νικολάου έκκλησιαζόμενη τακτικά κάθε Κυριακή. Τό άκρογάλι του, χυμένο εις τόν κόλπον, έχει ήσυχα νερά, πού μόλις ρυτιδώνονται και είναι γεμάτα από κοιλία και καθαρότητα χολίκια, τής τρέλλας μου παιχίδια. “Ω, τά άξέχαστά μου χρόνια! Είξεν να ρίπτω τότε τό πλατύ πετρέδι εις την ράχιν τής θαλάσσης, πού νά βουτξ και νά πηδξ έτσι· έξ φρεές έως νά βυθίση.

‘Ο ήγούμενος ήτο γηρολέος, λιγνός και έξι σέβαστος κληρικός, πού κάθε Κυριακή διώριζε έμέ νά λέγω τόν ‘Απόστολο. ‘Η προτίμησις αυτή εερισσότερο με έγαργόλιζε νά άγαπώ τό μοναστήρι.

Τό δεκαπενταύγουστο έπρεπε νά μεταλάβω, έπρεπε νά έξμολογηθώ. ‘Επήγα Σάββατο έσπέρως στον ‘Εσπερινό και εις τό τέλος κατ' εύθειαν στον πνευματικό.

— Δέν εκατάλαβες άν έκαμες κατέν άμάρτημα, παιδί μου;

— Δέν ένθυμούμαι, γέροντα.

— ‘Αγαπές τόν πατέρα σου, την μητέρα σου, τ' άδελφια σου;

— ‘Όλους τούς αγαπώ.

— Και άκούεις ό,τι σου λέγουν;

— Ναι! άπήντησα με κάποια δυσκολία.

— ‘Αλλη άμαρτία δέν έκαμες, παιδί μου;

— Δέν ειξεύρω, γέροντα.

— Πώς! έγώ ειξεύρω μία, πού έκαμες.

“Έγινα κατακόκκινος. Τό μικρό τραπέζι, πού ήτο έμπρός μου με τόν Σταυρό και τό Ευ·γγέλιο, έστροφογύριζε στα μάτια μου. ‘Η καρδιά μου έκτεπα δυατά, ώσαν τού πουλιού, πού πιάνεται στα Ιξόβεργα. ‘Επί τέλους ό νεύς μου στο όλιγόλεπτο ταξείδι του εδρε και. Πρώ ήμερών έπαίξαμε με ένα εύμορφο κορίτσι χολίκια εις την παραλία. Καί είπα με τόν τούν μου:

— Θά με είδεις πού τό έφίλησα...

‘Ο πνευματικός με άυστηρόν όφως έξηκολούθησε:

— ‘Ερχεσαι συχνά εις τό άπέναντι βουνό και πιάνεις μικροπούλια. Σε είδα τρεις· τέσσαρες φορές νά στή ης Ιξόβεργες και νά πιάνης τά πουλιά, πού έρχονται νά βροκήσουν στο βουνό. ‘Ο Θεός έπίτηδες τά στέλλει νά καθαρίσουν τά δένδρα τού βουνού από τής κόμπιες, από τά σκουλήκια και από τά έντομα, πού βλάπτουν. Καί τά καυμένα τά πουλάκια έρχονται, μά; κελαιδοίν, μάς δουλεύουν και τυλίσκονται ώσαν έσέ, κακά παιδιά, νά τά πιάνουν.

‘Εδάκρυσά άμέσως και με παράπονο είπα:

— Δέν τώξεννα, γέροντά μου. Συγχώρηέ με!

— Σε συγχωρώ. Τό κλάμμα σου είναι καλή μετάνοια. ‘Εχεις την άδεια νά μεταλάβης.

Και ό πνευματικός, σκεπάζας τό κεφάλι μου με τό πετραχήλι του, έδιάβασε την εύχή σιγχωρήσεως νά μεταλάβω.

‘Ελέρασαν χρόνια πολλά.

“Ημην εις την Γερμανία ει; έκδρομή στο Τάραντ, δεκατέσσαρα χιλιόμετρα μακράν τής Δρέσδης. Τρεις δασομένοι λόφοι τριγυρίζουν τό Τάραντ, και ένώνονται εις κοινή κορυφή, πού ύπάρχουν τά έρείπια ενός παλαιού μεσαιωνικού μεγάρου. Τό δάσος αυτό δέν ώμοίωζε τά άλλα γερμανικά δάση. Σάν νά ήσαν τά δένδρα του όμοια κατά γορμή. Σάν νά είχαν όμοιότητα στα φύλλα, στον κορμόν, στο άνθος. ‘Ασπρες πλάκες εις καθένα έγγραφαν λατινικά τό όνομα τού δένδρου και από αυτό ένόησα, ότι τό δάσος θά άνήγε εις τό δασονομικό σχολείο.

Πράγματι. ‘Από τού βάθους τού δάσους γηραλέες καθηγητής, με ένα μεγάλο γυριστό μαστοβί, κάσπρα έντυμένος και κατακόκκινος, ώμίλει εις άρκετούς μαθητάς, πού τίν ήκλούθουν. ‘Επλησίασα τότε και έγώ νά άκούσω την διδασκολία. ‘Ο καθηγητής ώμίλει περί τής σχέσεως μεταξύ δάσους και βροχής, και έλεγε:

— Γνωρίζετε, φίλοι μου, ότι στον άέρα ύπάρχει νερό εις κατάστασιν άερίου, πού όνομάζομεν ύδρατμόν. ‘Ο ύδρατμός είναι σπουδαίος παράγων διά τό κλίμα ενός τόπου. Διότι όσον είναι περισσότερες, όσον άπορροφά περισσότερες ήλιακές ακτίνες και άφήει την χώρα πλέον όρεσρα. Παράδειγμα είναι οι παραθαλάσσιοι τόποι. Καί αντίθετως: ‘Όσον όλιγος είναι ό ύδρατμός τής άτμοσφαιρας, τόσον περισσότερες περνούν ήλιακές ακτίνες και ξηραίνευν τόν άέρα και φλογίζουν τόν τόπον. Εις κάθε χώρα ή ύγρασία τού άερος ρυθμίζει την θερμοκρασία της. Φαντασθήτε όμως τί θά γίνη, όταν ό άνήρ είναι ύγρος και ή θερμοκρασία πέση άποτόμως. Τότε έρχεται βροχή. Καί έχομεν τοιουτοτρόπως τό πρώτον μας άξίωμα: ‘Όσοι τόποι έχουν ύγρον άέρα, εκείνοι είναι όρεσροι και έχουν εύωια βροχάς. ‘Αλλά, φίλοι, πούτοι τόποι έχουν ύγρον άέρα; ‘Απαντά ή Φυσική: ‘Όσοι είναι δασομένοι. Διότι τά δάση έμπ·δ ζουν τά νερά των βροχών γρήγορα νά τρέξουν, και συγχρόνως με τά φυλλώματα, πού σκεπάζουν την γή, συγκρατούν νερά περισσότερα. Τά νερά αυτά θά γίνουν ύδρατμοί. ‘Ειψ, άν ή χώρα είναι άδαιδρος και φαλακρά, τότε βρέχει σπίνια και άν βροξή, τά νερά κατακυλούν άμέσως και σχημαρίζουν ποταμούς προσωρινούς, παρασύροντας και καταστρέφοντας την χώρα. ‘Η βροχή γίνεται θύελλα, όπως εις τας ‘Αλπεις τής Προβηγκίας. ‘Ετσι έχετε και δεύτερο άξίωμα: ‘Όσοι, διά νά συγκρατηθί εις ένα τόπον ή ύγρασία τής βροχής, πρέπει νά ύπάρχουν δάση. ‘Αλλά πότε

έρχονται οι βροχαι; ‘Η Φυσική πάλιν άπαντά, ότι βροχάς φέρουν τά δάση. Αι ρίζαι των δένδρων άπορροφούν άκατάπαυστα νερό από τής γής τά βάθη και τά φύλλα των, όταν μάλιστα είναι βελονόφυλλα, χύνουν άκατάπαυστα εις την άτμοσφαιρα ύγρασία μεγάλη. Δι' αυτό τό δάσος περικλείει ύδρατμούς και έχει ύγρον άέρα. Θα έτε άπόδειξι; ‘Ο καθηγητής ‘Εμπερμόους έκόρσε δύο έδάφη με την ίδια ποσότητα νερού και άπέδειξεν, ότι εις τό φαλακρό έδαφος ή εξατμισις είναι τετραπλασία, παρ' όσον εις τό δασομένο. ‘Εχετε λοιπόν τρίτον άξίωμα: ‘Ότι τά δάση φέρουν μόνον τών την ύγρασία και, τό σπουδαιότερον, ότι δέν άφίνουν αυτήν νά εξατμισθί γρήγορα από τόν ήλιον. “Ω είπαν ό καθηγητής. ‘Από μικρά παιδια πρέπει νά γνωρίσωμεν αυτούς τούς εύεργέτας μας και νά λατρεύομεν τά άνθη, τά δένδρα, τά δάση. Νά καρματώσωμεν τό κλωνί, όταν φυλλώνεται και όταν άνθιση. Καί νά περιποιούμεθα τά μικρά πουλιά, πού έστειλε ό Θεός δι' αυτά νά τά καθαρίζουν και νά τά σπολίζουν. Ωσαν νά άπέβλεπε εις την άχαριότητα των άνθρώπων. Καί τί άχαριστία! ‘Α! είπε ‘Εταξείδουσα πέρσαι εις την ‘Ανατολή. ‘Ολίγον μακράν από την Κωνσταντινούπολιν είναι ένα χαριτωμένο νησί, ή Πρίγκηπος. Τί φαντάζεσθε, ότι ήθανθη, όταν είδα ένα πωλητή εις την άποβάθρα τού νησιού νά πωλή κατά δεσμάδες μικροπούλια; Τά έπωλοους σκοτωμένα. ‘Εξοργισμένος τό ε έρώτησα κάποιον:

— Πού τό έσκότωσαν τά καυμένα;

Και άείθησ με άπαθεια μεγάλη με άπήντησε:

— Τάπιασαν με Ιξόβεργα εις τό βουνό.

— “Ω, τί καίμια! έξαιτόμισα...

‘Ο τόνος τής φωνής τού καθηγητού μου έπρηξένως ιδιαιτέραν αισθησι. ‘Ειψ ήκουα με τότε τό χαριτήσιον τού καθηγητή, αίγνης άπεοβολήθην. ‘Η παιδική μου άμαρτία ήλθε πρόσφατος έμπρός μου. ‘Από τό δάσος τού Τάραντ ό τούς μου έταξείδουσε εις χρόνια παλαιά, πού έπιαια πουλιά στο δάσος τού νησιού και ό γέρω πνευματικός ήλθεν έμπρός μου.

— ‘Εσπευσα νά φύγω από τό νησί εκείνο είπα ό καθηγητής, όπου εί άνθρώποι με τέτοια άπαθεια σκοτώνουν τούς εύεργέτας των.

Δέν έόλμησα πλέον νά παρακολουθήσω τού καθηγητού την συνοδεία. ‘Εμεινα βυθισμένος εις σκέψεις. ‘Από μακρυν έβλεπα μόνον, ότι ό καθηγητής συήλθε από τόν θυμόν του και έξηκολούθει τό μάθημα.

‘Εκλαψα τότε και μεγάλος άκόμη μία φορά δι' εκείνο τό άλάγημα. Μά τώρα πλέον με βυθίζει γνώσι τί κακό είχα κάμη. Καί ένθυμήθην την κατοφρένια τού βουνού με τά χαμόδενδρά της, ένθυμήθην την Γλώσσα, ένθυμήθην και τα Ιξόβεργά μου. Τό άκρογάλι τού ‘Αγίου Νικολάου και ή έξμολογήσις μου εκείνη έστάθη ζωηρά και συγκληντική στην φαντασία μου. Σάν νά ήτο εκείνη ή ώρα, πού ό γέροντας πνευματικός μου είπε:

— ‘Εγώ ειξεύρω την άμαρτία πούκαμες...

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΒΛΕΠΕΙΣ...

Βλέπεις εκείνον, πού σκυρτός διαβαίνει κ' έμπρός του προσηκώνονται πολλοί κι' όλοι τόν χαιρετούν βαθεία σκυρμένοι; Είναι σοφός, ποτέ του δέν μιλεί.

— Ναι, οε πιστεύω· αυτός, πού πάντα σκύβει, μη δείχνοντας την όψη του στο φώς και κρύβει τί είναι, τί δέν είναι κρύβει αυτός είν' ό σοφώτερος σοφός.

Καί, επανερχομένη εις τὴν παιδικὴν τῆς ἀφέλειαν ἢ κόρη, ἣτις εἶχε συνειθίσει εἰς τὰ σαλόνια τῆς πρωτεύουσας νὰ δέχεται τὰ φιλιὰ τῶν μεγαλειτέρων τῆς, ἐστράφη πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν παρειάν. Τότε αἱ χεῖρες τοῦ μικροῦ χωρικοῦ ἐκράτησαν τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος καὶ οἱ δύο νέοι ἐφιλήθησαν μ' ἐν αἰθέριον φίλημα, τὸ ὁποῖον ἦτο μᾶλλον ἐναρμόνισις ψυχῶν, παρὰ πρόσψαυσις ἐπιδερμίδων.

— Ὀνομάζομαι Μαρίκα, τῷ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν· θὰ μ' ἐνθυμεῖσθε ;

— Ὡ! μάλιστα !

— Καὶ σεῖς πῶς ὀνομάζεσθε ;

Εἶπε τὸ ὄνομά του πολὺ χαμηλά, τόσο χαμηλά, ὥστε οὐδὲν σχεδὸν ἤκουσεν ἡ κόρη. Ἄλλὰ πρὸς τί; Δι' αὐτὴν θὰ ἔμενε πάντοτε ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ὡς μικρὸς χορτοκόπος ὁ μικρὸς συνεσταλμένος χωρικός, ὁ πρῶτος, ὅστις τὴν ἔκαμε νὰ αισθανθῇ τὸν πρῶτον παλμὸν τῆς νεανικῆς ἡλικίας μέσα εἰς παιδικὸν στήθος.

— Χαῖρε, τῷ λέγει, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Θὰ καταβῶ ἐδῶ.

Τὰ βῶδια ἐσταμάτησαν. Ἡ Μαρίκα ἐκράτησε τὸ σχοινίον μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα, διὰ νὰ ὀλισθήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει ἐκεῖνος μὲ τόνον θλιβερόν, τὸ γάντι σας... ἐξεχάσατε τὸ ἓνα σας γάντι...

Ἡ Μαρίκα εἶχεν ἀφήσει τὸ ἓνα τῆς γάντι εἰς τὸ χόρτον, λευκὸν καλοκαιρινὸν γάντι, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς χωρικός ἔσπευε νὰ πάρῃ, διὰ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἄλλ' ἡ Μαρίκα ἐμειδίασε χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ σχοινίου τὰς χεῖράς τῆς.

— Κρατήσατέ το, ἐπιθύρῃς, διὰ νὰ μ' ἐνθυμεῖσθε· θέλετε ;

Καὶ ἡ κόρη ὠλίσθησε διὰ τοῦ σχοινίου εἰς τὸ ἔδαφος.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ὅλους σας, εἶπε μὲ ἐν εὐκρινὲς μειδίαμα ἡ Μαρίκα.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀπήνησαν μὲ εὐγένειαν οἱ ἀγρόται.

— Εἰπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὑποστατικόν, ὅπου προηγουμένως εἰργάζεσθε, ἔχει κανὲν ὄνομα ;

— Μάλιστα, ὀνομάζεται ὑποστατικὸν τῆς κρήνης, ἐξ αἰτίας μιᾶς βρύσης, ποῦ εἶναι κάτω ἀπὸ τῆς λιῆς.

Ἡ κόρη πολὺ ὀλίγα πράγματα ἀντελήφθη ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην, ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχής, ὅταν ἔμαθε πῶς ὀνομάζεται ἡ μικρὰ ἐργατικὴ αὐτῆς γωνία τῆς γῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ διάνοιά τῆς θὰ ἐστρέφετο πλειστάκις.

— Εὐχαριστῶ, ἐπανελάβε μίαν φορὰν ἀκόμη, ἀπομακρυνομένη.

— Ζεῦρετε τὸν δρόμον, δεσποινίς ; εἶναι ἀπ' ἐδῶ, πρὸς τὰ δεξιὰ.

— Μάλιστα, μάλιστα, μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἡ Μαρίκα ἀνεχώρησε βιαστικῆ, σείουσα τὰ μαλλιά τῆς, διὰ νὰ πέσουν ἐξ αὐτῶν τὰ χόρτα.

Ἀπὸ τὰ ὑψηλά δέ, ἀπὸ τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κινῆται, ὁ μικρὸς χωρικός ἔκυψε, διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερον. Ἐπὶ τέσσαρα ἢ πέντε δευτερόλεπτα ἔβλεπε μίαν λευκὴν σκιαγραφίαν νὰ βαδίζῃ διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἤκουε τοὺς βηματισμούς τῆς, οἱ ὁποῖοι ἀντήχουν ἐπὶ τοῦ σκληροῦ ἐδάφους. Μεθ' ὃ οὐδὲν ἔβλεπε πλέον, οὐδὲν ἤκουεν, εἰμὴ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, ἢ ὁποῖα ἐκτύπα σφοδρῶς ἐντὸς τοῦ στήθους του τόσο, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε κτυπήσει.

2. — Μετὰ δύο ἔτη.

Πολλάκις ἡ δεσποινίς Μαρίκα, καθημένη, ἔστρεψε τὴν σκέψιν τῆς πρὸς τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον ἀντήλλαξε κατὰ τὸ δειλινὸν ἐκεῖνο. Καθ' ὅλον τὸ σιδηροδρομικὸν ταξίδιον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀκόμη, ἡ ἀνάμνησίς τῆς ἐφέρετο πρὸς τὸ εἰδυλλίον ἐκεῖνο.

Ἀφοῦ ἀφῆκε τοὺς γεωργούς, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τῆς μάμμης, εὗρεν ἀκόμη ἀνάμεσα εἰς τὰ μαλλιά τῆς λεπτὰ εὐώδη χόρτα. Τὰ περισυνέλεξεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἔθεσεν εἰς τὸ γάντι, τὸ ὁποῖον

τῆς εἶχε μείνει, τὰ ἔθραψεν ὡς εἶχον καὶ ἐσχημάτισεν ἐξ αὐτῶν ἐν εἶδος ἐγκολπίου. Καὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ἓνα μῆνα, τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα, ἀνέπνεε τὴν εὐωδίαν τῶν ξηρῶν ἐκείνων χόρτων, διὰ νὰ ἐπιναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν εἰκόνα τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου, καὶ πρὸ πάντων τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης σκιᾶς.

Πολλάκις ἐπεθύμησε νὰ διηγηθῇ τοῦτο, διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν καρδίαν τῆς. Ἄλλὰ εἰς ποῖαν νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῇ; Εἰς τὴν οἰκοδιδασκάλισσάν τῆς καὶ τὰς μικρὰς φίλας τῆς; Ἐξάπαντος αὐταὶ θὰ τὴν εἰρωνεύοντο. Εἰς τὴν μητέρα τῆς; αὐτὴ, καταγομένη ἀπὸ εὐγενεῖς, δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ οἰκειότητα πρὸς ἓνα χωρικόν. Ἄλλὰ πρὸς ποῖον λοιπόν; Ἄ! ἐξάπαντος ἡ γραῖα μάμμη τῆς, ἢ ὁποῖα ἔμενεν ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἐπαρχίαν, θὰ ἤκουε μὲ εὐνοίαν οὐ; τὴν ἐξομολόγησιν τῆς καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ φιλήματος πρὸς τὸν μικρὸν χωρικὸν ἐπάνω εἰς τὸ χορτοπόρον ἀμάξι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πικρόν; ἢ ἀγαπητῆ τῆς μάμμης ἦτο πολὺ μακράν. Ἄλλως τε, ἡ Μαρίκα οὐδὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς εἰπῇ, ἔστω καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὅταν ἐπέστρεψεν εὐθύς μετὰ τὴν σκηνήν. Πῶς λοιπόν θὰ εἶχε τὸ θάρρος τώρα ;

Ἄ! ὄχι, ὄχι, δὲν εἶχε κανένα, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ διηγηθῇ ὅλ' αὐτά. Ἐπρεπε νὰ τὸ φυλάξῃ μυστικὸν δι' ἑαυτήν, εἰς μίαν γωνίαν τῆς μνήμης τῆς, ὡς λεπτὸν κέσμημα καὶ οὐδένα ν' ἀφήσῃ νὰ τὸ θίξῃ. Ὡ! ὄχι! κανένα. Δι' αὐτὸ λοιπόν τὰς ἡμέρας, καθ' ἃ; ἠσθάνετο τὴν καρδίαν τῆς σφιγμένην, ἔβυθίζετο εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ εἰδυλλίου ἐκείνου καὶ ἀνεκουφίζετο.

Μὲ πόσην λοχτάραν ἡ Μαρίκα ἐμέτρα τὰς ἡμέρας, αἵτινες τῆς ὑπελείποντο διὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς! Ἀκόμη ὀγδοῆντα, ἑβδομήντα ἔννεα, ἑβδομήντα ὀκτὼ... Ὄντως, αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰουνίου εἶναι ἀρκετὰ μεγάλαι καὶ δὲν περνοῦν εὐκολα.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον ἡ μικρὰ ἠγόρασε μὲ τὰς μικρὰς τῆς οἰκονομίας μίαν ταμβακοδόχην. Ἡ μητέρα τῆς τὴν ἠρώτησε :

— Διατί κάμνεις τέτοιες τρελλὰς ἀγορὰς ;

— Εἶναι διὰ τὴν γιαγιά· θὰ τῆς τὴν πάγω εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός !

— Δὲν θὰ τῆς πᾶ; τίποτε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός !

— Διατί, μητέρα ; ἠρώτησε περίφροντις ἡ Μαρίκα.

— Διότι δὲν θὰ πᾶμε ἐφέτος τὸ καλοκαίρι εἰς τῆς γιαγιά ;!

— Δὲν θὰ πᾶμε ; ἐπανελάβε μὲ θλίψιν ἡ κόρη.

— Ὄχι, θὰ παραθερίσωμεν ἄλλοῦ.

— Μητέρα, ἂν θέλῃς σὺ παραθερίσῃς ἄλλοῦ, ἀλλ' ἄρες ἐμὲ νὰ πάγω στὴ γιαγιά· εἶναι τόσο ὠραία ἐκεῖ! — Ὡ, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με.

— Ματαίως παρακαλεῖς.

Καὶ ὄντως, ὅλαι αἱ παρακλήσεις ἐπῆγαν ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ Μαρίκα ἀντελήφθη, ὅτι αἱ σχέσεις τῆς πενθερᾶς καὶ τῆς νύμφης τῆς δὲν ἦσαν διόλου θερμαί, θῦμα δὲ τῆς ψυχρότητος ἐκείνης ἦτο ἡ ἰδία, τὴν ὁποίαν δὲν ἄφινον νὰ παραθερίσῃ εἰς τῆς γιαγιάς τῆς. Ἡ δὲ θλίψις τῆς ἦτο ἀκόμη μεγαλειτέρα, διότι μὲ τὴν ματαίωσιν τοῦ ταξιδίου ἐκείνου ἡ Μαρίκα δὲν θὰ ἔβλεπε τὸν νεαρὸν χωρικὸν τῆς.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς κόρης ἦτο νὰ τοῦ γράψῃ : «Μὴ μὲ ξεχάσετε· θὰ ἐπανεέλθω τὸ προσεχὲς ἔτος...». Ἄλλὰ πῶς νὰ τοῦ γράψῃ ; Δὲν ἐγνώριζε κανὲν ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦ νέου. Ἐνεθυμείτο μόνον, ὅτι τὸ ὄνομά του ἐτελείωνε εἰς -άιλ καὶ ἦτο κάτι παρόμοιον μὲ τὸ Ροκάιλ ἢ Μπρουσάιλ, ἀλλὰ δὲν ἦτο βεβαία τί ἔπρεπε νὰ γράψῃ, διότι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου : «Δι' ἓνα νέον χωρικόν, γαλανομάτην, μὲ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά». Ἐξάπαντος τὸ ταχυδρομεῖον θὰ εἴρσχε πολὺ ἀνεπαρκῆ παρομοίαν διεσθύνουσιν.

Ἄλλὰ τί ἔπρεπε τότε νὰ κάμῃ ; Ὡ! θὰ τὴν ἐλησμόνει ἐν τῷ μετοξὺ ὁ γλυκὴς νέος, μέχρις οὗ ἡ μητέρα τῆς συμφιλιωθῇ μὲ τὴν γιαγιά τῆς.

Τί ἐγίνετο ὅμως ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χορτοκόπος ;

Ἡ Μαρίκα καθίστατο θελκτικὴ νεάνις. Δὲν ἐπρόρει πλέον κοτὰ ροῦχα, δὲν ἄφινε πλέον τὰ μαλλιά τῆς χυτὰ εἰς τοὺς ὤμους. Ἡ ἐξελίξις, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἀρχίσει ἐκεῖ κάτω, εἶχεν ἐξακολουθήσει εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἡ Μαρίκα εἶχεν ἀποκτήσει ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰ θέλητρα γυναικός, καὶ ὁποῖας γυναικός! Ὡ! πόσον θὰ ἠθέλε τώρα ὁ νεορὸς χορτοκόπος νὰ τὴν ἐπανεβλεπε! Τὸ σῶμά τῆς εἶχε θαυμασίαν εὐλυγισίαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μίαν ὑπέροχον ρέμβην καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐρρόδιζε τὸ χρῶμα τοῦ σφρίγγου. Πολλοὶ νέοι ἔσπευδον νὰ τῇ ἐκφράσουν αἰσθήματα, ἀλλ' ἡ καρδία τῆς Μαρίκας δὲν ἦτο ἐλευθέρη.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΑΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Ο 19ος αιών.

Μερικαί σκέψεις του Σοπενάουερ :

«Οί έξ έρωτος γάμοι συνάπτονται προς τὸ συμφέρον τοῦ εἶδους καὶ οὐχὶ πρὸς ἰκανοποίησιν τοῦ ἀτόμου. Τὰ άτομα, εἶναι ἀληθῆς, φαντάζονται, ὅτι ἐργάζονται διὰ τὴν ἀτομικὴν των εὐτυχίαν, ἀλλ' ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τοῖς εἶναι τελείως ἕτερος καὶ πρὸς αὐτὸς τοὺς ἰδίους, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος, παρὰ ἡ γέννησις ἑνὸς ὄντος, ἣτις δὲν εἶναι διατή, παρὰ δι' αὐτῶν. Ὑπακούοντες ἐκάτεροι εἰς τὴν αὐτὴν ὄθησιν, ὀφείλουσι φυσικῶς νὰ ἐπιζητῶσιν, ὅπως συμφωνήσωσιν ὁμοῦ καλλίτερον. Ἀλλὰ πολλάκις, χάρις εἰς τὴν ἐνοτικὸν ταύτην αὐταπάτην, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τοῦ ἔρωτος, τὸ οὐκ συναρμοσθὲν ζεύγος εὐρίσκειται κατὰ τὰ λοιπὰ ἐν πλήρει δυσαρμονίᾳ. Καταφαίνεται δὲ τοῦτο εὐθὺς ὡς ἡ αὐταπάτη αὐτὴ διαλυθῆ. Συμβαίνει λοιπόν, ὥστε γάμοι ἐξ ἔρωτος νὰ εἶναι γάμοι ἀρκετὰ δυστυχεῖς. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει εἰς τοὺς καθ' ὑπολογισμὸν γάμους μετὰ μακρὰν ἐπιλογὴν τῶν γονέων. Αἱ ἐπιλογαί, αἵτινες καθορίζουσιν τὰ εἶδη ταῦτα τῶν γάμων, οἰασθῆναι καὶ ἂν ὄχι φάσεως, ἔχουσι τοῦλάχιστον κάποιαν πραγματικότητα καὶ δὲν δύνανται ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ἐξαφανισθῶσιν. Αἱ ἀπόψεις αὗται εἶναι ἰκαναὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν εὐτυχίαν τῶν συζύγων, ἀλλὰ τοῦτο εἰς βάρος τῶν παιδιῶν, τὰ ἑπ' αὐτῶν θὰ γεννηθῶσιν ὑπ' αὐτῶν, καίτοι ἡ εὐτυχία αὐτῆ ὑπὸ τοιούτους ὄρους εἶναι προβληματικὴ. Ὁ ἀνὴρ, ὅ οποίος νυμφευόμενος φροντίζει περισσότερο διὰ τὸ χρῆμα, παρὰ διὰ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος, ζῆ μόνον διὰ τὸ ἄτομόν του καὶ καταστρέφει τὸ εἶδος. Τοῦτο εἶναι ὅλος ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐνοσίαν τοῦ γάμου, πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς φύσεως καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἀξιοὶ τῆς κοινῆς περιφρονησεως. Ἐκ τούτων φαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου πρέπει νὰ θυσιάσῃ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ εἶδους. Τὸ πλεῖστον οὖν συμβαίνει τόσον, ἄλλωστε, εἶναι σπάνιον νὰ βλέπῃ τις τὸ αἰσθημα νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τῶν ὑπολογισμῶν.

«Οἱ εὐτυχεῖς γάμοι, εἶναι τοῦτο γνωστὸν, εἶναι πολὺ σπάνιοι, διότι ἐν αὐτῇ τῇ οὐσίᾳ τοῦ γάμου ὑπάρχει ὡς σκοπὸς κύριος οὐχὶ ἡ παροῖσα γενεά, ἀλλ' ἡ μέλλουσα. Οὐχ ἦτον, προσθέτομεν ἀκόμη πρὸς παρηγορίαν τῶν τρυφερῶν καὶ ἐρωτῶντων ψυχῶν, ὅτι ὁ περιπαθὴς ἔρως συνδυάζεται πελάκις πρὸς αἰσθημα τὸ ὅλος διαφόρου φύσεως, τὴν φιλίαν, ἣτις παγιοῦται ἐπὶ τῆς συμφωνίας τῶν χαρακτήρων. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀναφαίνεται, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ πρὸς ὑπάρξας ἔρως ἐκλείψει».

«Παράξενος ἡ κοινωνικὴ ἀντιλήψις τοῦ γάμου. Οἱ ἄνδρες νυμφεύονται, διὰ νὰ τελειώσωσιν αἱ γυναῖκες τοῦναντίον, διὰ νὰ ἀρχίσουν».

«Ὁ ἀνὴρ, ὅστις νυμφεύεται χήραν, τὴν κάμνει νὰ λησμοῖ τὸ πένθος τῆς ἡ γυνὴ ὅμως, ἡ ὁποία νυμφεύεται χηρευμένον, ἀναλαμβάνει τὸ πένθος ἐκείνου».

«Ὁ γάμος εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μᾶς στήνει ἡ φύσις».

«Ὁ γάμος εἶναι ἡ συνένωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ σφιγριζομένη ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ αἰσθηματος τοῦ ἔρωτος καὶ ἣτις ὑπόκειται εἰς τὸν διπλοῦν νόμον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν νυμφευομένων».

«Ζητοῦμεν εἰς τὸν γάμον τὴν εὐτυχίαν καὶ πελάκις μεμψιμοιροῦμεν διότι δὲν τὴν εὐρίσκουμεν. Ἀλλὰ ἐλάβομεν τὸν μόρον νὰ καθορισώμεν τὸ τί εἶναι ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκουμεν; Καὶ τὰ εὐτυχέστερα δι' ἡμᾶς συζυγικὰ ζεύγη, τὰ ὁποία μακαρίζομεν, ἂν τὰ πλησιάσωμεν, θὰ ἴδωμεν, ὅτι δὲν ὁμολογοῦσι τὴν εὐτυχίαν των, ἀρα δὲν εἶναι εὐτυχῆ».

Ὑγιής, ἐργατικὸς, οἰκονόμος.

«Ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, κατὰ τὴν γνώμην μου, πρέπει νὰ εἶναι ὑγιής, ἐργατικὸς καὶ πρὸ παντῶν οἰκονόμος. Ὑγιής, διότι τὰ περισσότερα συνοικέσια καθίστανται δυστυχῆ ἐξ αἰτίας τῶν νόσων. Ἐργατικὸς, διότι πρέπει νὰ ὑπερική γενναίως τὰς περιπετείας τῆς ζωῆς διὰ τῆς ἐργατικότητος. Οἰκονόμος δέ, διότι πρέπει νὰ ἐξοικονομῇ πάντα τὰ τοῦ βίου. Ἐάν δὲ καὶ ἡ σύζυγος εἶναι ἐφοδιασμένη μετὰ τὰ ἴδια προτερήματα, νομίζω, ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο θὰ εἶναι κατὰ πάντα εὐτυχές.

Ἐλένη Α.».

Ἀλλοίμονον στοὺς δύο.

«Εἰς τὴν ἐρώτησίν σας «ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος», σκεῦδω νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰλικρινῶς. Ὡς πρῶτιστον θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷ ὅσον θὰ τὸν ἀγαπῶ. Νὰ μὴ εἶναι εὐμορφος, εὔτε πλούσιος, ὀλίγον ὑψηλὸς μετὰ ματῶν μάτια, ὑγιής, ὄχι πολὺ παχύς, εὔτε πολλὰ χροῖα μεγαλείτερός μου, τὸ πολὺ ὀκτώ. Ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα νὰ εἶναι εὐθυμὸς, ἐξυπνός, γενναῖος, ἀσθηρὸς, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος, ὥστε νὰ δύναται νὰ δικαιολογῇ τὴν εὐστηρότητά του. Νὰ μὴ εἶναι μέθυσος, χαρτοπαίκτης καὶ φιλογύνης (διότι ἀλλοίμονον στοὺς δύο μας) καὶ τέλος εὔτε φιλάργυρος, εὔτε σπαταλός. Ἴσως ζητῶ πολλά καὶ φαίνομαι ἀπαιτητικὴ ἀλλὰ ὡς ζητεῖτε νὰ μάθειτε τί σχετιόμεθα διὰ τοὺς μέλλοντας συζύγους μας, δὲν κάμω ἄλλο, παρὰ νὰ φαίω εἰλικρινῆς.

Ἐσθῆρ».

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀγάπης.

«Τὸν ἰδεῶδη σύζυγον τὸν φαντάζομαι: ἴσον τὴν ἡλικίαν, ζωηρόν, μελαγχροινόν, με εὐμορφᾶ χαρακτηριστικὰ, με μάτια ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικὰ, ἀγνόν καὶ ὑγιῆ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν μας. Ἐπειτα τὸν θέλω ἐργατικόν, διὰ νὰ εἴπωρῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε δυστυχίαν, γενναῖον, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ πρὸ τῆς τυχούσης συμφορᾶς, ἀνεπτυγμένον, διὰ νὰ εἶναι ἡ παρουσία του εὐχάριστος εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὸ σπουδαιότερον νὰ ἔχη συνειδησὴν τῆς ἀξίας του, χωρὶς βέβαια νὰ εἶναι δύστροπος καὶ ἐγωιστής. Ἄς μὴ εἶναι πολὺ πλούσιος, εὔτε πολὺ ὠραῖος ἀρκεὶ νὰ με ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀγάπης τὰ βλέπει κανεὶς ὅλα ῥόδινα.

Ε. Ἀν.».

Καὶ πάλιν ἀγάπη.

«Μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον, κ. Καρδιαλγῆ, ἂν εἶναι ξανθός, μελαγχροινός, ὑψηλός, λεπτός ἢ κοντόχωνδρος, ὅπως δὲν τὸν θέλει ἡ δις Ἀκακία. Συμφωνῶ ὅμως πληρέστατα, ἀφοῦ προσθέσω: Πρὸ παντὸς νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐγώ.

ἘΤότε θὰ εἶμαι εὐτυχῆς.

Ἀγριολοῦλουδα».

Καὶ μία ἰδέα.

«Ἄντι νὰ μᾶς ἐρωτᾶτε πῶς ἀντιλαμβαιόμεθα τὸν ἰδανικόν μας σύζυγον, θὰ ἐπιπροτιμῶμεν νὰ μᾶς ἐκἀμεις τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: Πείον ἴσον ἐξ ὅσων ἐγνωρίσατε ἔχῃς ὄνειροπολήσει ὡς ἰδανικόν σύζυγόν σας; Ὁλὶ ἐβλέπετε τότε νὰ ἐρχῶνται ἄθροαι αἱ ἀπαντήσεις μετὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν διεύθυνσιν ἢ, ἂν θέλετε, καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ποθητοῦ μας καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ ἠμπορούσατε ἴσως νὰ διευκολύσῃτε μ' ῥικὰ συνοικέσια τῶρα εἰς αὐτὴν τὴν δύσκολον διὰ γάμους περίστασιν. Πρῶτα ἡ ὑποφαινομένη θὰ εἶναι ὑπεδεικνύειν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὠνειροπόλησε διὰ σύζυγόν της. Δέχεσθε;

Β... Κρ...».

Ὑπάρχουν δύο τρόποι, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τις τοὺς κοινωνικοὺς κινδύνους, τοὺς κινδύνους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐπτεθειμένη μία κόρη, ὅταν θὰ ριφθῇ εἰς τὴν κοινωνία καὶ ὅταν θὰ ἀντικρύσῃ γύρω της τὰ μειδιάματα τῶν περὶ αὐτῆν.

«Ὡ! τὰ μειδιάματα ταῦτα! τὰ γνωρίζω καλά. Εἶναι πολλάκις περ σότερον ἐπικίνδυνα, παρὰ οἱ διαπληκτισμοὶ τῆς βισπάλης. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου, δι' εὔ πρέπει μὲ ἀκόρη νὰ ἀντικρύξῃ τοὺς κοινωνικοὺς κινδύνους. Ἐλεγον ὅτι εἶναι δύο ὁ πρῶτος συνίσταται εἰς τὴν ἀγνοίαν τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, ὁ ἕτερος συνίσταται εἰς τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ ἀντιλήψιν.

Προφανεῖς εἶναι βεβαίως αἱ συνέπειαι τοῦ πρώτου τρόπου. Ἡ κόρη, ἀναπτυσσομένη ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τῶν περιπετειῶν, τὰς ὁποίας κατ' ἀνάγκην θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν βίον, μὴ ἔχουσα ἂν ἰδέαν τοῦ τί εἶσι ἔρως καὶ γάμος, εἰμὴ ἐξ ὅσων τὴν ἀφήκαν νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ μερικὰ μυθιστορήματα, σχηματίζει πάντοτε ψευδῆ ἰδέαν τῶν συνήτων τοῦ βίου, καὶ πλανωμένη ἀπὸ τὴν αὐταρέσκειαν της καὶ τὴν φύσιν της, ἔχουσα δὲ ὡς ἀχίλλειαν πέτριαν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ φύλου της, εἶναι ἐπιρρεπὴς νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ ὀλισθήσῃ ἀνεπαγορθῶτος. Ἐφαντάσθη τὴν ζωὴν ῥοδίνην, εἰς τὴν πρώτην δὲ ἀκάνθαν, τὴν ὁποίαν συνήνησιν ἡ ἀπογοήτευσίς τὴν ἐμάρανε καὶ ἐκάμαθη. Ἰδὲν τὸ θῦμα τοῦ ἐνός τρόπου τῆς ἀντιλήψεως.

Ἐρχεται ὁ ἕτερος.

Αὐτὸς δὲν μᾶς ὑπεριμᾷ, εὔτε ὑποτιμᾷ τὴν ζωὴν μᾶς ὀμλεῖ εἰλικρινῶς καὶ ἀπεριφράστως τόσον διὰ τὰς χαρὰς της, ὅσον καὶ διὰ τὰς θλίψεις της μᾶς ἀποκαλύπτει τοῦ ἔλλοχευεῖ ὁ κίνδυνος διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τί εἶναι ἐκείνη, τὸ ὁποῖον τὴν καθίστῃ εὐάλωτον. Ἀλλ' ὅταν ἡ νεάνις ἀντιληφθῇ τοῦτο, τότε θὰ μάθῃ πάντως καὶ τὸν τρόπον, δι' εὔ θὰ προστατεύσῃ ἑαυτήν.

Μία νεάνις πρέπει πάντως νὰ ἀνατρέφεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅπως ἐν πλήρει γνώσει τοῦ τί θέλει συναντήσῃ εἰς τὴν ζωὴν, δύναται μόνη νὰ προστατεύῃ ἑαυτήν καὶ μὴ καθίσταται πάντοτε βάρος τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τοῦ συζύγου, ἢ τοιούτους ἔχη. Αἱ νεάνιδες, ὅταν δὲ τοῦ τρόπου τούτου κατορθώσωσι νὰ μὴ εἶναι πλέον εὐθραυστα κοσμήματα, ὀχληρὰ διὰ τοὺς ἰδιοκτητὰς των, ἀλλὰ αὐτοτελεῖς ὑπάρξεις, τότε θὰ ἀρθῶσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνδρῶν, διότι εἰς αὐτὰς θὰ ἀποβλέπωσιν ὡς πρὸς συντρόφους ἴσης περὶωπῆς καὶ ἰκανότητος.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

Δεσποινίς ἀναγνώστρια μ' ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ ἔχη ἀτομικὰ ἐπισκεπτήρια ἰδιαιτέρως. Δὲν γνωρίζω τὴν ἡλικίαν τῆς δεσποινίδος ταύτης, συνεπῶς δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω ἀποκλειστικῶς δι' αὐτήν διὰ τοῦτο ἀναφέρω γενικῶς ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι ἐπιβάλλουσι.

Μία δεσποινίς, ζῶσα μετὰ τῆς μητρὸς της ἢ μεγαλειτέρας καὶ ἐγγόμου συγγενοῦς της, θ' ἀρκεσθῇ νὰ σημειώσῃ τὸ ὄνομα τῆς ἰδιοκτητοῦς εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον μίς τῶν ἀνωτέρω κυριῶν. Ἄν εἶναι ἔρφρανη καὶ ζῆ μόνη της, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἔχη ἰδιαιτέρως ἐπισκεπτήρια. Ἐπίσης ἂν εἶναι τριακονταετής καὶ κάπως ἀνεξάρτητος λόγφ θέσεως ἢ ἐργασίας.

Αἱ μικραὶ δεσποινίδες κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν ἰδικὰ των ἐπισκεπτήρια.

ΙΑΝΘΗ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 86
καὶ τέλος

Ἡ Βαλερία ἀνεπόλει ὄλ' αὐτὰ καὶ ἐμειδία πρὸς τὸν Μαρι-Ἀδέλ, ἐνῶ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἠλάφρυνε τὸ καταπεπονημένον τῆς σιτήθος.

Ὁ Ἰωάννης οὐδένα λόγον ἔρωτος τῆς εἶχεν ἀπευθύνει, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλεγον εἰς τὴν Βαλερίαν πόσον οὗτος τὴν ἠγάπα. Καὶ ἀλληλοεκτυτάζοντο ἐνίοτε ὀλόκληρα λεπτά, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπωσιν, εὐτυχεῖς ἔκ τῆς σιωπῆς τῶν, οὐδὲν λέγοντες, ἀλλ' ἐννοοῦντες τὰ πάντα.

Ἄλλως τε, ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτος εἶχε γίνει ἄλλοτε εἰς τὴν Βαλερίαν ὑπὸ τοῦ νέου.

Ὅταν ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἀνέσφην ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἡμιθανῆ τὴν Βαλερίαν, τότε οἱ δύο νέοι ὁμολόγησαν σχεδὸν τὸν ἔρωτά των. Ἐν τούτοις ἡ κόρη ἐνεθυμείτο, ὅτι ὁ γέρον μνηστὴρ ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου εἶχεν εἰπεῖ, ὁμιλῶν περὶ τοῦ υἱοῦ του:

— Εἶναι δειλὸς ἐνθαρρύνάτε τον ὀλίγον.

Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ μάγος καὶ ὁ λατρὸς ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Βαλερίαν νὰ ἐγερθῆ, ἀφοῦ περιεβλήθη θερμὸν περικάλυμμα καὶ ἐκάθησεν εἰς ἀνάκλιτρον παρὰ τὸ παράθυρον, ἀνέπνευε δὲ μὲ ἀνεσιν τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν τοῦ κήπου, ἐσκέπτετο:

— Αἰσθάνομαι πλέον, ὅτι ἐθεραπεύθην τελείως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲ ἐπεζήτουν τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Μαρι-Ἀδέλ, πλησίον ἐνὸς ἄλλου παραθύρου, ἐφαίνετο ἀδιάφορος.

— Τώρα, ποῦ ἐθεραπεύθητε, θὰ σὰ; χάσω λοιπὸν πάλιν; εἶπεν ὁ Ἰωάννης μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὸν παρετήρησεν αὐστηρῶς, ὥσπερ νὰ τὸν ἐπέπληττε.

— Νὰ μὲ χάσετε;

Ἡ Βαλερία τὸν ἔσφην πρὸς ἑαυτήν. Καὶ εὐθύς, μὲ τὴν οικειότητα, τὴν ὅποιαν εἶχον ἄλλοτε, ὅτε ἦσαν παιδιὰ ἀκόμη καὶ ἐπαιζον, τῷ εἶπε:

— Δὲν ξέφυγες λοιπὸν, ὅτι σ' ἀγαπῶ;

Ἐκείνος εὐθύς ἐγονάτισε καί, λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, τὰς ἐκάλυψε μὲ τρελλὰ φιλιὰ, ψιθυρίζων ἀνὰ μέσον τῶν δακρύων του:

— Εἶναι πολὺ, εἶναι πολὺ, Θεέ μου! Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, εἶμαι πολὺ εὐτυχής!...

Ὁ γέρον ἐξηκολούθει νὰ κλίνη πρὸς τὸ παράθυρον, ἀδιάφορος πρὸς τὴν σκηνὴν ταύτην, ἀλλὰ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς προσεπάθει νὰ σπογγίξῃ τὰ μάτια του, τὰ ὅποια ἠσθάνετο, ὅτι εἶχον ὑγρασθῆ...

ΣΤΗ ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΜΑΝΑ

Τῇ ἀγαπητῇ Κ. Σ. Σ.

Ὁ Χάρος μὲ τὸ δρέπανο τ' ἄγριο, παγωμένο, τὸ λούλουδό σου θέρισε τὸ πολυαγαπημένο, γιὰτὶ ὁ Πλάστης ἔπληξε 'κεῖ ἄνω νὰ στολίσῃ τοὺς κήπους Του, κ' αἰώνια ν' ἀνθῆ καὶ νὰ μυρτίξῃ!

Τὸ ξέρω πῶς στῆς ἀνοιξὶς τὸ θέρισε τὴν ἄρα, γιὰτὶ ἀνοίξεις δέκ' ὀκτὼ μόν' εἶχε 'δεῖ ὡς τώρα ξέρω στὸ πικρὸ θέρισμα τὸ σπλάγγνα σου σπαράζον καὶ τῆς καρδοῦλας σ' ἡ χορδὴς βογγοῦνε κ' αἰμοσταζοῦνε.

Ἄλλ' ὅμως ἔχ' ἡ Πρόνοια γιὰ βάλσαμο τὸ Χρόνο, γιὰ νὰ βουλώνη τῆς πληγαῖς μετριάζει κάθε πόνο· τὸν τάφο κοινὸν πέρασμα π' ὅλοι θὰ τὸ διαδοῦμε, τὸν Θάνατ' ἐντευκτήριο π' ὅλοι θ' ἀνταμαθοῦμε!

Κι' ὁ Πλάστης, ποῦ μάνας καρδιὰ εὐδόκησε νὰ πλάσῃ, ἀφάνταστο τὸ δῶρημα μόνος Του νὰ χαλάσῃ ἀδύνατο, κ' αἰώνια, ν' ἀφίση χωρισμένους ὅσους σ' αὐτὴ ἐδῶ τῇ γῆ : ἀγάπ' ἔχ' ἐνομένους!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

Ὅταν ἡ Βαλερία ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ μετακινήθῃ, ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ σπίτι, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνοικιάσει πλησίον τοῦ Ὀλμέ. Ἄλλως τε, εἰς αὐτὸ θὰ διέμενεν ἐπ' ὀλίγον. Ὁ γάμος τῆς μὲ τὸν Ἰωάννην ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ταχύτατα.

Ἡ Ζερμαῖν δὲν ἐξεπλάγη ὅταν ἔμαθε τὴν εἶδησιν. Εἶχεν ἰδεῖ τὸν Ἰωάννην παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς Βαλερίας. Ἦτο γυνὴ καὶ ἐνόησε ταχύτατα τὰ πάντα.

— Θὰ κατασιτῆς εὐτυχής, τῆς εἶπε, καὶ σὲ ἀξίζει.

Ἡ θεία τὴν ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς.

— Καὶ ἡ ἰδική σου ἡ εὐτυχία, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι πλήρης;

— Ὁχι, ὁ σύζυγός μου μὲ ἠγάπα, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον. Εἶναι σφάλμα μου.

— Ἀφῆσέ με νὰ ἐνεργήσω. Θὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου σου.

— Ὄ! θεία, ἀγαπητὴ μου θεία! τί θὰ ἤμην ἂν δὲν ἦσο σύ;

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου ἦλθεν ὁ μάγος εἰς Σαντεπλαῖο καὶ ἐζήτησε τὸν Λεσπερά. Ἐκεῖνος τὸν ἐδέχθη. Δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀποπέμψῃ. Ἐφοβεῖτο.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, δὲν ἔχομεν πλέον μυστικά ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Σὰς τὸ ἀπέδειξα. Γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι αἱ τελευταῖαι προθεσμῖαι, τὰς ὁποίας εἶχετε ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς πιστωτάς σας, διέρρησαν καὶ ὅτι δὲν ἤρρατε τὸ χρῆμα, τὸ ὅποιον σὰ; χοσιάζεται.

— Τί σὰ; ἐνδιαφέρει;

— Μὲ ἐνδιαφέρει, κύριε.

— Μήπως τὸ χρῆμα αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ εὔρετε;

— Ὁχι, ὡς ἐννοεῖτε. Εἶμαι πλούσιος καὶ δὲν θέλω πλέον, ὅπως ὁ τίς μου διέρχεται τὸν καιρὸν του, καλλιεργῶν τὰς γαῖάς μας. Τῷ πρέπει κάτι καλλίτερον. Πάντοτε ἐπόθησα τὸ ἐργοστάσιον Ἐχινᾶ. Ἐρχομαι νὰ τὸ ἀγοράσω καὶ θὰ τὸ ἀγοράσω τοῖς μετρητοῖς. Δὲν θὰ κάνω συμφωνίας· τὸ ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόρην μου... τὴν καλὴν Βαλερίαν, τῆς ὁποίας τὴν ζωὴν ἐκρατεῖτε μεταξὺ τῶν χειρῶν σας...

Αἱ κνήμαι τοῦ Λεσπερά ἐκάμπτοντο.

— Ἔστω, εἶπε, τὸ Ἐχινᾶ ὡς γίνῃ ἰδικόν σας, δέχομαι τοῖλάχιστον σώζομαι ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Βαλερίαν, δὲν γνωρίζω τί σημαίνει ἡ συγχώρησίς τῆς· δὲν ἔχω τι νὰ μεμφθῶ ἑμαυτόν.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ τὸν παρετήρησεν ἠδέως.

— Δὲν σὰς ζητῶ ἐξομολόγησιν.

Ὁκτὼ ἡμέραι παρήλθον.

Ἡ Βαλερία, ὡραία καὶ ἀκτινοβόλος ἔκ τῆς ἐνδομύχου εὐτυχίας τῆς, ἐνυμφεύθη τὸν συνεσταλμένον καὶ δειλὸν Ἰωάννην, τοῦ ὁποίου ὁ ἔρωτος ὁ ἀγνὸς καὶ θερμὸς τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

ΤΕΛΟΣ

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέριμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δρασερότητα τοῦ δέριματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεχολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΧ. — Ἡ ἀπλή ὠραιότης.

Τὸ ἀπλοῦν δὲν εἶναι συνώνυμον τοῦ ἀσχήμου, καθὼς καὶ τὸ πολυτελές, τὸ ὑπερφορτωμένον πλούτου, τὸ ἐξεζητημένον καὶ τὸ παλυδάπανον δὲν εἶναι συνώνυμα τοῦ ὠραίου.

Τὰ πλούτη, συνδεδεμένα πρὸς τὴν ἔλλειψιν καλαισθησίας, μᾶς κάμουν ἐνίοτε νὰ λυπώμεθα, διότι ἔχομεν ἐντὸς τῶν χειρῶν μας τόσον χρῆμα, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ἀποτέλεσμα τόσον ἀντίθετον.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ συγγέωμεν τὴν ἀληθῆ καλλονὴν πρὸς ὅ,τι ἔχει μόνον τὸ ὄνομα.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τις πλούσιος, διὰ νὰ δώσῃ χάριν καὶ θέλητρον εἰς τὴν κατοικίαν καὶ τὴν περιβολὴν του. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ ἔχῃ καλαισθησίαν.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅ,τι κάμνει ἀποτυπώνει ἐαυτόν: μετασχηματίζει εἰς σύμβολα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια χρησιμοποιεῖ.

Ὁ στολισμὸς ἐπίσης δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ὅσον οὗτος ἀποτυπώνει ἡμᾶς αὐτούς, τοσοῦτον εἶναι καὶ ἀληθέστερος.

Πολλάκις συμβαίνει μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια αἱ γυναῖκες εὐρίσκουσι κομψά, ν' ἀδικῶσι τόσον τὴν ἰδικὴν των καλλονὴν, ὅσον καὶ τὸ θυλάκιον τοῦ συζύγου ἢ τῶν γονέων των.

Μία σπαγία περιπτώσεις ἐρμαφροδιτισμοῦ.

Ὅσον ἐνδιαφέρουσα, τόσον καὶ περιεργὸς ἐγχείρησις ἐξετελέσθη προχθὲς εἰς τὰ Ἐθνικά Νοσοκομεῖα ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ κ. Μισιρλόγλου.

Ἐπρόκειτο περὶ ὁμογενοῦς νέου, ὁ ὅπιος, παθὼν ἐπινειλημμένας κρίσεις ἀπαντισίτιδος, ἐξήτησε νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησιν.

Κατ' αὐτὴν εὐρέθη σῶμά τι, ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὴν σκοληκοειδῆ ἔκφυσιν, εἰς τὴν ἰξίρυσιν τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπεδόθη ὁ χειρουργός. Ὅποια ὁμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἀνεκάλυψαν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ σῶμα δὲν ἦτο ἡ σκοληκοειδὴς ἔκφυσις, ἀλλὰ τὸ δεξιὸν ὠφρόρον σοληνάριον, τὸ ὁποῖον ἀπέληγεν εἰς μήτραν φυσικοῦ μεγέθους, πλησίον τῆς ὁποίας ὑπῆρχον δύο ὠραιοὶ ὠθηκαὶ καὶ δύο ὠφρόρα σοληνάγια! Ὡστε εὐδαιμόνως ἀμβρολία, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γυναικός, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἔφερεν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ ἄρρενος.

Τὸ ἀνδρὸγονον αὐτὸ ἐξῆσε μέχρι τοῦδε ὡς ἀνήρ καὶ ὡς τοιοῦτος μάλιστα φαίνεται, ὅτι τελευταίως εἶχε καὶ κατακτήσεις. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἀπελπισίαν τῆς Ἰουλιέττας του, ὅταν μάθῃ, ὅτι ὁ Ρωμαῖὸς τῆς ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνον φύλον.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κάποιος ἔναν ῥώτησε :

— Γιατί τὸν ἥλιο ποῦναι τὸ πειρὸ λαμπρὸ τοῦ οὐρανοῦ ἄστρο, δὲν ἀγαποῦνε; Περτέδες, ἀλεξήλια καὶ ἄλλα ἔχουν ἐρεῦρει καὶ ὁ καθεὶς ὅσον μπορεῖ μ' αἰτὰ τὸν ἀποφεύγει

Ἐσκέφθη ὁ ἄλλος μὲ σιγμὴ κ' ἔπειτα ἀπεκρίθη :

— Γιατί κ' αὐτός, ὅπως καὶ σύ, εἶν' ὀχληρὸς, εἶν' δίχως κρίσι. Δὲν ἔχει ἄρα τακτικὴ καὶ δὴ τὸ καλοκαίρι τὸ παρακάμει καὶ πρῶτῃ βράδῃ καὶ μεσημέρι. Μὰ τὸν χειμῶνα, ποῦ ἄργά κάμνει τὰς ἐπισκέψεις, ὅλοι τὸν ὑποδέχονται μὲ γέλια καὶ μὲ τέρψεις.

Ἄς τῆχουν τοῦτο εἰς τὸν νοῦν ὅσοι μὲ σοῦρα - φέρτα δὲν παύουν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ φίλους κ' ἐξαδέλφια

(Ἐκ τοῦ Περσικοῦ) ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Νέοι σύμβουλοι. — Ἐξελέγησαν ὑπὸ τῶν Δύο Σαμάτων νέοι σύμβουλοι, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κυρίων Ι. Κεχαγιόγλου καὶ Ν. Φαρμάνογλου, οἱ πύριτοι Δ. Εὐελπίδης καὶ Γ. Παλιμῆδης ἰατροί. Οἱ νέοι σύμβουλοι διακρίνονται ἐπὶ φιλογενεῖᾳ καὶ θερμοσυνῇ ζήλῳ ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔργων πραγμαμάτων.

Ἀναχώρησις. — Τὸ Σάββατον ἀναχώρησεν, ἐπανακόμπων εἰς τὴν θεόσωπον ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καίρει κ. Νικόλαος. Τὸν ἔγκριτον ἱερόχρον προέπεμψαν μέχρι Χ. Ἰδῶ παρὰ πολλοὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν τε καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ αὐτοῦ φίλοι, ἐκτιμῶντες τὴν κοινωφελῆ αὐτοῦ δρασίαν.

Γάμοι. — Ὑπὸ τῆς αἰσωτέρας οἰωνοῦς ἐτελέσθησαν ἐν Καθηκισίᾳ τὴν Κυριακὴν 18 φθίνοντος εἰ γάμοι δύο νέων καθ' αὐτὸ ἀνταξίον ἀλλήλων, εὐγενῶν καὶ εὐαρμοστών, τοῦ κ. Μιλτιάδου Π. Ρόκου καὶ τῆς ἐπιχαρίτου δεσποινίδος Ἀθηνῶν Καλτσουνίδου, προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ εὐγενῆ ἀνα τὸν ἐμπερικόν μας κόσμον γνωστοῦ κ. Α. Καλτσουνίδου. Κατὰ τὸ μυστήριον, εἰς ὃ προσέστη ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καθηκισί κ. Γρηγόριος, ἀνιήλλαξε τοὺς στεφάνους ἢ ἀδελφὴ τῆς νύμφης δεσποινίδος Ἀγάθη. Εἰς τοὺς ἑορτασμοὺς εὐχόμεθα τὸν βίον γλυκὺν καὶ ἀνέφελον.

— Μὲ πολλὴν χαρὸν ἀναγράφομεν τοὺς γάμους τοῦ φερέλπιδος νέου κ. Ἐλευθερίου Λουκίδου, ἐκ τῶν ὑταλλήλων τοῦ Σιδηροδρόμου Χαϊδάρου παρὰ, μετὰ τῆς εὐγενεστάτης καὶ μορφωμένης δεσποινίδος Δεσποίνης Χατζηλιάδου, προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ γνωστοῦ εἰς τοὺς χρηματιστικοὺς κύκλους κ. Δημητρίου Χατζηλιάδου. Κατὰ τὸ μυστήριον, τελεσθὲν τὴν Κυριακὴν, ἀνιήλλαξε τοὺς στεφάνους ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ κ. Κ. Λουκίδης. Εἰς τὸ ἄρμονικόν ζεῦγος εὐχόμεθα τὸν βίον μεστὸν πλοῦτος ἀγαθοῦ.— Ε. Μ.

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόφην Ἰαποδρόμιον) Πάντοτε ὠραῖα καὶ ἐπίκαιρα ταινία. Ἀερισμὸς, φωτισμὸς ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσοδοὶ μόνον μὲ 60 παρ.

Προόδου (Ταταούλων) Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἑσπερίᾳ εἰς εὐρύχωρον ἠλεκτροφωτιστόν καὶ καλῶς ἀεριστομένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κωμικεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδικὸν τῶν Ταταουλιαίων κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ

καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ εἰς

ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον

ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5,

Δέχεται 2—4 μ. μ.

Ἄριθμ. Τηλεφώνου : Ρεῖρα 2275.

Lotion Oréo

Εἰδικὸν δι' ἐντριβάς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). Καταπραῦνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλοῦκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῇ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ὁραιοπούλου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

τελειόφοιτος ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου, διδάξαζα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς διευθύντρια καὶ διδασκάλισσα, ζητεῖ θέσιν εἴτε δημοσίαν εἴτε οἰκιακὴν Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Κιουτσούκ Χενδέκ, ἀριθμ. 53.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι ἀποτελεσματικά. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῶν: Π. Ε. 813.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῆ ἢ ἐμπορικῆ οἴκῳ ὁμογενεῖ ἢ ξένῳ δεσποινίς, τελείως κατηρτισμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

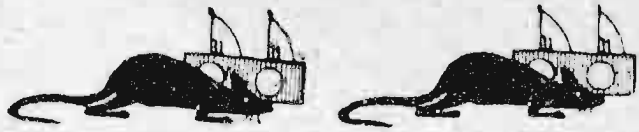
Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγενεστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελετζιλέρ, 86—90. Τηλέφ. 1105.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ. μ.,
Γαλατῇ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοπούδη.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΠΡΩΞΕΝΕΙΑ

Η κ. Καλλιόπη Μαρκπούλου, παντ. κ. ντι ντις αζυγος του κ. Δημητρίου Μιρκπούλου...

Είχαν εξαποστειλει τον άνδρα της προς αγορά...

Πρόσεξε, του είπε, να είναι καλά και φτηνά...

Την τελευταία ταύτην λέξιν συνώδευσε με μειδισμα...

Εσύ, της είπε, βέβαια με τα σαστά σου...

Ο Θεός άς βάλη το χέρι του!

Μα δεν παύεις πεισ, καυμένη γυναίκα!

Το καλό πάντα πρέπει να το κάνη ο άνθρωπος...

Και εφ' ό κ. Μιρκπούλου απήρξατο να εκπληρώση...

Τά εξοραϊστικά έργα της κ. Καλλιόπης δεν θα μάς απασχολήσουν...

Εντός ημισίας ώρας όλα ήταν έτοιμα...

Αίφνης από της κλίμακος της είκίας ηκούσθη φωνή...

Καλημέρα σας!... Καλημέρα σας!...

Και εις την όρμην της κ. φθάση προς την θύραν...

Καλώς όρισατε!... Καλώς την κ. Πολυξένην...

Δεν μπορείς να πής τίποτε, είπεν η προσβυτέρα...

Η δεσποινίς Αγγελικούλα ήρχετο να μειδιᾷ...

Ητο όρφανή πατρὸς και η χήρα μήτηρ της έβλεπεν...

Πώς! η Κιμή άφησε τον άνδρα της;

Μάλιστα, διότι έχασεν όλα του τα χρήματα.

Και πώς τάχασε;

Τάδιδεν όλα σ' εκείνην.

Άλλ' ώς έκ θαύματος εύρέθη εις γαμβρός, φίλος και συνεπαρχιώτης του κ. Μαρκπούλου...

Τόσα ακριβώς είχε και η δεσποινίς Αγγελική, η μοναχοκόρη της χήρας Πολυξένης...

Η ημέρα δ' εκείνη είχαν όρισθῆ δ.α την πρόβαν, δηλαδή την συνάντησιν και την έκ του σύγγυς γνωριμίαν των δύο προξενουμένων.

Την ημέραν εκείνην η δεσποινίς Αγγελική έφάρσα ορίδην άμφοισιν με καέλλον μεγαλοπρεπές κομψόν.

Ανεμένετο λοιπόν ο γαμβρός. Και ο γαμβρός δεν ήρξατο να φανῆ.

Το κατάχονδρον σώμα του έκάλυπτε ορειγκότα, την όποιαν, φαίνεται, πάντοτε περιεβάλλετο...

Η εμφάνισίς του προούκάλεσε ζωηροτάτην συγκίνησιν.

Η επίδ' ός νόμφη περιελύθη υπό ιδρωτός, όστις άπεκρυστάλλωσεν εις την όφρυν και περί τό σῶ: την πούδραν.

Η κ. Καλλιόπη, προσλαθούσα να έιθαρρύνη την συνδιάλεξιν...

Ο κ. Μαρκπούλου ανέφερεν, όα με τῆς νοτιές είναι άκατοίχητον έν βυρσοδεψείον...

Η κ. Πολυξένη έπεβεβίωσε την παρατήρησιν ταύτην...

Ητο βυρσοδέψης ο κύριός σας; ήρώτησεν ο υπεψήφιος γαμβρός.

Όχι, αλλά έγνώριζε πολλούς βυρσοδέψης...

Όχι, έχω ήμην πάντοτε κοινοτικός γραμματεύς...

Τί ώραία θέσις!... Καλή... Έχει και τα τυχερά της...

Δόγος διαζυγίου.

Πώς! η Κιμή άφησε τον άνδρα της; Μάλιστα, διότι έχασεν όλα του τα χρήματα. Και πώς τάχασε; Τάδιδεν όλα σ' εκείνην.

Και όταν τον παύσουν!... άλλοίμονον τότε! είπεν άπεριτκίπτως η κ. Μαρκπούλου.

Δεν σου λέγω... Μι έσύ είσαι άξιος... Είρεις που λέγει ο λόγος να βγάξης κι' απ' την μύγα ξύγκι!...

Μα θέλομε να σ' ακούσωμε και σένα. Η δεσποινίς Αγγελική ήρχεσθη και πάλιν να μειδιάση...

Δεν άρέσεν, φαίνεται, εις την δεσποινίδα τα πολλά λόγια! πορητήρησεν ο υπό δοκιμήν γαμβρός.

Το γλυκό, ο καφές και το κονιάκ, κημισθέντα υπό της ύπρητρείας, διέκοψαν την συνδιάλεξιν.

Όχι! ευχαριστώ... Φαίνεται πως θά ύποφέρτε από τα δόντια!

Κακό πράγμα να ύποφέρη κανείς από τα δόντια...

Μετά δέκα λεπτά τῆς ώρας ο κ. Κωσιής Περίδης απήρξατο, προπεμπόμενος υπό της οικειοσποίνης.

Αί! πώς σε φαίνεται το κορίτσι; τον ήρώτησεν εις την έξάθραν...

Καλό και άξιο, μα φτιασιδώνεται. Και έχω γυναίκα, που βάζει φτιασιδί, δεν πέρνω...

Αντιο!... αντίο!...

Λοιπόν, ήρώτησαν ταυτοχρόνως η κ. Πολυξένη και ο κ. Μαρκπούλος, όταν η σύζυγός του επέστρεψε.

Καλέ, ξέρετε, τί μου είπε;... πώς η Αγγελικούλα... Α! μα έχει δίκαιο...

Και διά του λειχανού άπέξεσεν έκ της όφρυσ και του ώδός την άποκρυσταλλωθεισαν πούδραν της δεσποινίδος Μαρκπούλου.

Τί; Καλέ, τί σῶς είπε;... Πώς η Αγγελικούλα φτιασιδώνεται...

Μπα τον παληάνθρωπο!... Που ούτε πούδρα δεν βάζει το κορίτσι μου...

Γιατί τον βρίζετε τον άνθρωπο;... Αυτός μάς έβρισε...

Αυτός είπεν εκείνο, που είδε... Δεν άντικει καλλίτερα τα στεράβια του!...

Α! για να σου πώ!... Δεν σου έπιτρέπω να βρίζης έτσι ένα φίλο μου...

Μήτηρ και κόρη απήλθον χωρίς καν να χαιρετήσουν, εφ' η κ. Καλλιόπη έλεγεν εις τον σύζυγον της:

Καλέ, είδες ανάιδια να θέλουν να βρίσουν τον ξένον άνθρωπον!... Έγώ πλέον ν' ανακατωθώ σε τέτοιες δουλειές!...

Και ο κ. Μαρκπούλος περιωρίσθη ν' άπαντήση: Δεν μου λές;... Να πώ πίσω τα ποτηράκια και τα φλυτζάνια του καφέ και να πώ, ότι δεν μάς κάνουν;

Όχι... όχι... Δεν ξέρεις πάλι τί μπορεί να γῆν σε λίγο καιρό!...

